

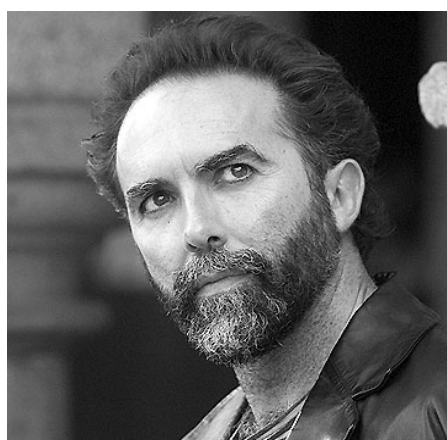
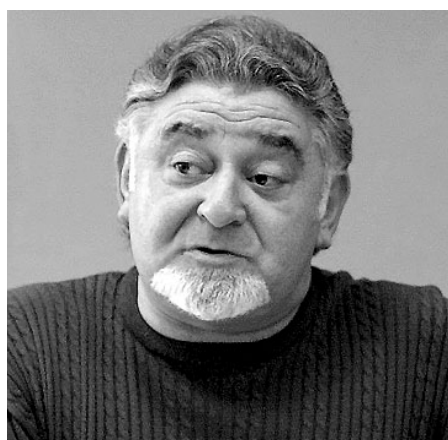
29 MARZO DO 2007 - NÚMERO 662

rdl

REVISTA
DAS
LETRAS

DRAMATURGOS
M. Lourenzo/G. Pernas/X. Pisón/Roi Vidal

Nos últimos anos, xurdiu en Galicia unha nova xeración de dramaturgos que, por vez primeira na historia do país, se enfrontan á escrita teatral desde unha certa normalización. O crecemento no número de títulos, a aparición de autores con marcada personalidade e a consolidación de propostas singulares non serviu, porén, para que as compañías galegas aposten por eles como figuras fundamentais do seu traballo. Revista das Letras contribúe ao Día Mundial do

que se celebrou o pasado día 27, cun monográfico onde se recollen os traballos de catro dramaturgos, algúns auténticos forxadores do xénero en Galicia (como Manolo Lourenzo) e outros (Gustavo Pernas e Xesús Pisón) que conforman a xeración do recambio. Canda eles, aparece a aposta de Roi Vidal, autor que se deu a coñecer, precisamente, nas páxinas deste suplemento de 'Galicia Hoxe' e que anuncia xa as liñas do futuro para os nosos escenarios.

Manolo Lourenzo (Ferreira do Valadouro, 1943) pertence á caste dos dramaturgos lendarios, os homes e mulleres dos tempos heroicos que forxaron desde o baleiro a realidade actual do teatro galego. A veteranía, porén, non lle impide a Lourenzo manterse en primeira liña do activismo, con proxectos como Casahamlet, unha compañía que herda a liña de resistencia e combate que noutro tempo tiveron a Escola Dramática Galega ou da Sala Luís Seaone. Lourenzo publicou máis de sesenta pezas, dirixiu máis de cincuenta espectáculos –o último ‘Historias Troyanas’– e protagonizou numerosas montaxes, películas e series de televisión. Como tradutor, a el se lle debe que hoxe gocemos en galego de autores como Goethe, Fassbinder ou Müller, e de que viramos nos nosos escenarios os grandes clásicos gregos.

Non vos necesito

Manolo Lourenzo

*Apartamento. Desorde. Sangue nas paredes.
O RAPAZ, a falar polo móbil.*

RAPAZ

Non, mellor non veñas. Estou ben. Non te movas de aí. Ti tamén estás ben. Estamos ben. Mellor, falamos polo móbil, así non hai contacto. Ninguén pode acusarnos de nada. Somos inocentes. Somos independentes. Libres. Agora si que teño espazo para respirar. Antes, con toda a xente, non podía. Tiña que buscar un cuarto para min. Aquí afogaba. Na casa eramos tres, e eu afogaba. Unha invasión. Agora elas van no río. Guindeinas pola xanela de atrás, a da cociña, que dá xusto á trituradora. Por fin, espazo para respirar. Primeiro tiven que matalas, claro. Puxéronse moi pesadas con que o sitio chegaba para os tres, que até agora viñera chegando e que aínda podían prescindir dun metro ao meu favor, que me querían, que eramos dun sangue, que non lles podía facer iso, etcétera. O peor de todo, as paredes. Non había nin un mes que as pintara e xa están outravolta que non valen para ver. E de vermello, co que custa desfacerse do vermello. Non importa. Agora teño a miña liberdade, e iso si que non se paga. As cousas andan por aí, en caixas. No armario, debaixo da cama, amoreadas contra a porta. Acabouse. Vou levar o computador para a mesiña, coa columna musical. E xusto diante da cama, o televisor, os deucedés e o playstation. E as paredes, tapizadas de Iggy Pop e X. C. en taparrabos. E silencio. Non ao barullo exterior. Non quero ouvir máis o exterior. Stop. Acabáronse os rúidos de aí fóra. Non máis voces, resultan lacerantes. Eu sempre adorei a paz. Ninguén ao meu redor. Eles son moitos e non teñen ningún código. Todos os que andan por aí fóra acaban resultando perigosos. Mellor, pechado. Así ninguén me pode facer mal. Eu, a traballar no meu: a banda deseñada. Xa

mandarei as novidades polo medio habitual. E pedirei as pizzas e as bebidas por correo. Que me deixen as cousas onde a porta: a roupa, as medicinas cando as precisar, os preservativos. Non, os preservativos non, xa non os vou necesitar. A min non me interesan as persoas. Nin sequera ti. Non vos necesito. (*Abre a xanela. Berra:*) Non vos necesito! (*Torna a pechala. Desliga o móbil. Senta, satisfeito no sofá.*) Vou facer unha palla, para celebrar que estou consciente.